

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 300/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. apríla 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Roman BLAŽEK, s. r. o., Pohraničná 4, Komárno, v mene ktorej koná advokát JUDr. Roman Blažek, vo veci namietaného porušenia základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 13 C 41/2010 z 28. októbra 2011, rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7 Co 51/2012 zo 4. októbra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 106/2013 z 13. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. septembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 41/2010 z 28. októbra 2011, rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 51/2012 zo 4. októbra 2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 106/2013 z 13. mája 2014. Týmito rozhodnutiami bolo určené, že sťažovateľ (ako žalovaný pred všeobecnými súdmi) nie je vlastníkom rodinného domu, ktorý pôvodne vlastnil z titulu dedenia po svojom otcovi.

2. Podstatou sťažnosti je ústavnosť zásahu do základného práva na ochranu vlastníctva sťažovateľa napadnutými rozhodnutiami, ktorými sťažovateľ prišiel o vlastníctvo rodinného domu, ktorý zdedil po otcovi, pretože na základe určovacej žaloby brat sťažovateľovho otca a jeho manželka presvedčili všeobecné súdy, že dom otca bol zbúraný a oni postavili nový dom, ktorý tak nemal byť predmetom dedičstva. Sťažovateľ má pochybnosti o nezáujatosti sudcu okresného súdu.

Vzhľadom na dátum prijatia dovolacieho rozhodnutia najvyšším súdom ústavný súd musel v prvom rade zistiť, či je sťažnosť včas podaná.

3. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ zdedil v roku 1998 ako jediný dedič rodinný dom po svojom otcovi. V roku 2008 brat otca s manželkou podali proti sťažovateľovi žalobu o určenie vlastníctva k uvedenému domu s argumentom, že dom otca bol zbúraný ešte pred dedením a oni postavili nový dom. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 13 C 41/2010 z 28. októbra 2011 určil, že vlastníkmí domu sú v bezpodielovom spoluvlastníctve otcov brat s manželkou. Na odvolanie sťažovateľa krajský súd rozhodnutie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Okresný súd však opätovne rozhodol tak ako v prvom rozsudku. Odvolací súd druhý rozsudok okresného súdu v neprospech sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 7 Co 51/2012 zo 4. októbra 2012 potvrdil. Odvolací súd súčasne rozhodol, že sudca okresného súdu Mgr. Peter Garaj nie je vylúčený z prerokúvania a rozhodovania vecí. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie. Najvyšší súd v časti týkajúcej sa nestrannosti sudcu, o ktorej rozhodoval krajský súd ako nadriadený súd, konanie zastavil. Najvyšší súd v „meritórnej“ časti nestrannosti sudcu dovolanie

odmietol a v časti vecnej správnosti dovolanie odmietol, pretože v režime zmätočného dovolania sa právnym posúdením veci zaoberať nemožno.

4. Sťažovateľ v čase rozhodovania o dovolaní zmenil právneho zástupcu a tvrdí, že rozhodnutie bolo doručené pôvodnému zástupcovi, aj keď zmenu najvyššiemu súdu oznámil, a pôvodný zástupca mu dal rozhodnutie na vedomie s odstupom času. Sťažovateľ taktiež využil podnet na mimoriadne dovolanie, ako aj opakovaný podnet, ale prokuratúra si ich neosvojila.

5. V záverečnej časti sťažnosti sťažovateľ navrhuje prijať sťažnosť na ďalšie konanie a vydať tento nález:

„1. Ústavnej sťažnosti vyhovuje.

2. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] upravené v čl. 20 ods. 1 prvej a poslednej vete Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené právoplatným rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 13 C 41/2010 zo dňa 28.10.2011, právoplatným rozsudkom Krajského súdu Nitra, sp. zn. 7 Co 51/2012 zo dňa 04.10.2012 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 106/2013 zo dňa 13.05.2014.

3. Právoplatný rozsudok Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 13C 41/2010 zo dňa 28.10.2011, právoplatný rozsudok Krajského súdu Nitra, sp. zn. 7Co 51/2012 zo dňa 04.10.2012 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo 106/2013 zo dňa 13.05.2014 zrušuje.“

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je oneskorený.

7. Podľa zistenia ústavného súdu napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 13 C 41/2010 z 28. októbra 2011 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 51/2012 zo 4. októbra 2012 nadobudol právoplatnosť 13. novembra 2012.

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 106/2013 z 13. mája 2014 nadobudlo právoplatnosť 18. júna 2014, pričom sťažovateľ prevzal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu najneskôr 16. apríla 2015, čo vyplýva aj z jeho podnetu „*na podanie mimoriadneho dovolania na Najvyšší súd SR*“, ktorý adresoval práve 16. apríla 2015 Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“). Z uvedeného podnetu (ktorého kópiu sťažovateľ pripojil k svojej ústavnej sťažnosti) totiž vyplýva, že fotokópia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu tvorila prílohu tohto podnetu sťažovateľa adresovanej generálnej prokuratúre.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 75/04).

V prípade riadne podaného dovolania ústavný súd odvíja túto lehotu od doručenia, resp. právoplatnosti rozhodnutia o dovolaní, a to tak voči rozhodnutiu o dovolaní, ako aj voči právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu (napr. II. ÚS 592/2015).

Predmetná sťažnosť z 19. augusta 2015 bola odovzdaná na poštovú prepravu 31. augusta 2015, teda po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom, preto musel ústavný súd sťažnosť odmietnuť ako oneskorene podanú.

8. Nad rámec uvedeného ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej dvojmesačnú lehotu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti ústavnému súdu proti označeným rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu nemožno počítať od doručenia posledného oznámenia generálnej prokuratúry o vybavení podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania proti týmto rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu, pretože podanie mimoriadneho dovolania je výhradným právom generálneho prokurátora Slovenskej republiky, a teda nie je pre účastníka súdneho konania právne nárokovateľným opravným prostriedkom, a teda ani účinným a istým prostriedkom, ktorým by sa sťažovateľ mohol domáhať ochrany svojich práv pred podaním sťažnosti ústavnému súdu (napr. II. ÚS 23/2010).

9. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako oneskorene podanú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. apríla 2016